

מכתבים

לאחרונה הסרטים האלה הולכים מרחי אל רחי. השיא היה ביום השישי האחרון. היה שם סרט עם מהנדס, המנהל פרויקט-פיתוח במידבר המערבי של מצריים, המשכן את אשתו הצעירה והשופעת (ושופעת זאת הגדרה רלה ביותר) בבית בודד, עם משרת מעוקס-פנים צולע.

הופעתה של האשה הצעירה, שכמעט ואינה נעדרת מן המירקע לרגע, אינה משאירה שום דבר לרמיון. שריה עומדים לפוצץ את חולצותיה בכל רגע וישבניה אויטו-טו קורעים את שימלותיה.

וכאשר היא מטפסת על הסולם (כדי לאבק את הנברשת בסאלון) היא לובשת, כמוכן, שורטס

(המשך מעמוד 3)

לעסוק בפירסומת בארץ (העולם הזה 10.4) **אבל לא בשווייץ.**

אנחנו, כידוע, ארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות. לכן אפשר להביא מלונדון כפילה של הנסיכה דיאנה ולעשות, בעזרתה, פירסומת לתחנתונים. בשווייץ, למשל, זה אחרת.

כאשר רשת הנויות הכליבו מיגרוס ניסתה לעשות פירסומת לקפטרויות שלה בטלוויזיה בעזרת שלושה כפילים מלכותיים (של המלכה אליזבת, של הנסיך צ'רלס ושל הנסיכה דיאנה), אשר הופיעו על המירקע סוערים בקפטריה של מיגרוס. כשקול ברקע אומר: "קפטריית מיגרוס

לאנשים כמוני וכמוך" התקוממה השגרירות הבריטית בכרן ודרשה ל" הסיר את התשדיר מן המירקע.

וזה בריוק מה שקרה. **איתן הלחמי,** רחובות

עשרת

הדיברות באיים

הקאריביים

עוד על הבולים של העיתונאי אלתגר-מי רון, כפי שהם מובאים בסיפרו החדש (העור) לס הזה 10.4.

חבל שהבאתם רק מיספר קטן של רוגמות מאוספו של אלתגר-מי רון. יש שם ברבים ממש יוצא-ידופן: מי היה מאי מין שדווקא בולגריה הנפיקה בול, שעליו מופיעים שני המרגלים של יהושע, הנושאים על מוט את אשכול-הענבים הענקי, או שאיי אנגואי

לה, המדינות באיים ה-קאריביים, הנפיקה סיד' רה של עשרה בולים, שעליהם מופיעים, בול אחר בול, כל אחד מעשרת הדיברות (באנג' לית, אומנס).

יוחנן שימקין,

דינה, השמיני קולו

כתבו עליה בעולם הזה ועכשיו מחפשים אותה לפגישת מחזור.

בימים אלה מתארגנת פגישת מחזור של בית-הספר העממי שבו למדתי מחזור 1957 של בית-הספר על שם ברל כצנלסון בירושלים. את כל תלמידי המחזור לבר מאחת — דינה הכט — איתרנו ועליה קראתי באחד מגיליונות העולם הזה לפני הרבה שנים.

אם היא הופיעה פעם בעולם הזה או היא בורואי גם קוראת את העולם הזה. ואם היא תקרא פניה זאת, אשמח מאוד אם תקשר אליי. טלפון: 637255 — 02.

ישראל אורון, ירושלים

פורנוגרפיה נגד

פונדמנטליים

הקורא איתן מציע למנהל הטלוויזיה יוסף בראל (העולם הזה 27.3) לעשות קודם סדר בטלוויזיה הערבית. לפני שהוא עושה סדר בטלוויזיה העב'רית.

אני מבקש להקדים ולהודיע כי אינני יפה-נפש; ליני אינו גם כסרטים גרושי רמזים מגינים עבים כשק וכו' וכו'.

אבל, בהתחשב בקהליה-יעד של הטלוויזיה הערבית מירושלים, נבצר ממני להבין אילו שיקולים מנחים את מנהל הטלוויזיה, יוסף בראל, את הוא כוחר כסרטים הערביים ליום השישי.

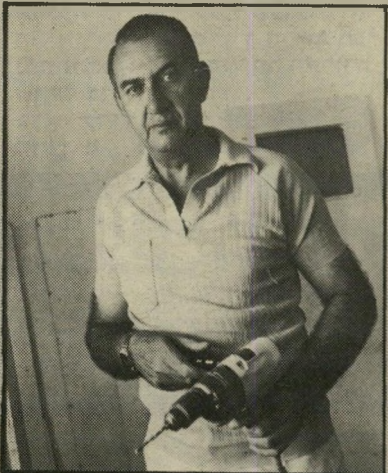
קניא יני,

העולם הזה הוא אמצעי-תיקשורת. תיקשורת יש הרבה פנים. הסיפור הבא מאיר אחד מהם. העולם הזה משמש בו כאמצעי תיקשורת בין ראש-עירייה ובין שופט.

זה התחיל בכתבתה של העורכת שלנו לענייני-מישפט, עורכת-הדין אילנה אלון. היא סיפרה בגליון האחרון על ראש-עירייה החדש של ראשון-לציון, מאיר ניצן, שצילצל לשופט אהרון רצ'בסקי, בשעה שזה טיפל במישפט שהוגש עליידי העירייה. הנושא היה צרה-ריסה.

השופט לא הגיח למטלפן לפרט את ענייניו, אלא היפנה את תשומת-ליבו לכך שאסור לו לראש-עירייה לפנות לשופט בעניין התלוי ועומד הפניו. אך הוא לא הסתפק בכך. למחרת היום החליט שאינו מוכן לשבת עוד במישפט זה, והחזיר את התיק לנשיא בית-המשפט השלום, השופט יצחק רביבי.

רביבי הגיב על הפרשה בהחלטה חמורה למדי, שבה אמר: "מוצא אני לנכון להעיר לכארת-כוח

ראש-עירייה ניצן אסור!

העירייה, עורכת-הדין (אהובה) קרוק, להפנות את תשומת-ליבו של ראש-עירייה להערכת השופט רצ'בסקי בקשר לפנייתו הטלפונית אליו. אני מסתמך על נכונות כאתיכוח התביעה להעיר בנושא זה לראש-העירייה."

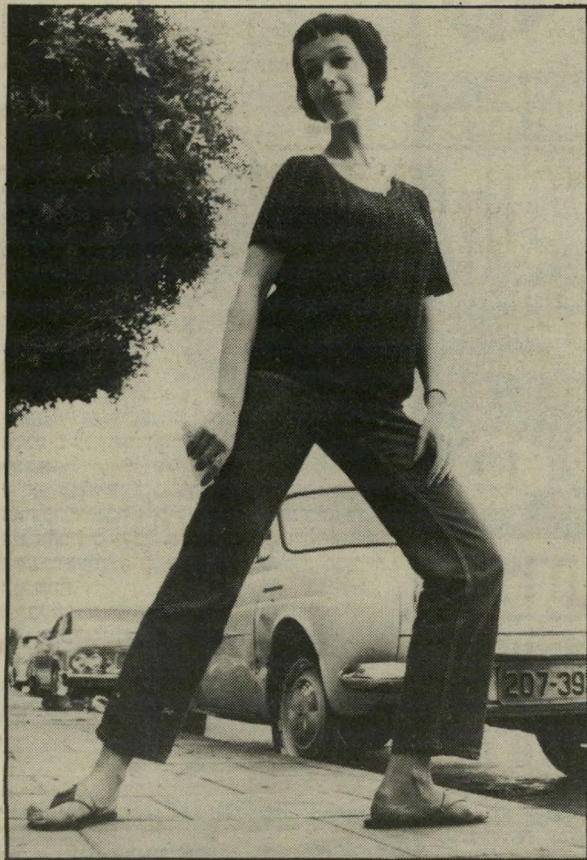
כאילו ניסיתי להשפיע

נראה כי עורכת-הדין קרוק לא מצאה עוז כנפשה למסור את הדברים לבוס שלה. ראש העירייה קרא עליכך לראשונה בעמודי העולם הזה. הוא הגיב כבר למחרת היום כמיכתב לנשיא בית-המשפט השלום, שהעתק ממנו שלה אליי.

כותב ראש-העירייה: מתוך כתבה אשר פורסמה בשבועון העולם הזה (10.4) למדתי כאילו מייחסים לך דברים אשר רצית כי יובאו לידיעתך. אני מתייחס לדברים אלה בהירות מרובה ביותר, ואני מקווה ומאמין כי אין הדבר כך.

הגני רוחש למערכת השיפוטית ולך כבוד רב, ועל כן אינני חושב שזו הדרך לתיקשורת בין רשויות; וצר לי כי המידע המתפרסם בכתבה בעולם הזה הינו המקור היחיד שממנו למדתי כי יש לך דברים אליי.

מאחר והתיכתובת בינינו התלה בדרך בלתי מקובלת זו, אין לי ברירה אלא להמשיך בה, הגני מבקש מעורך השבועון העולם הזה, מר אורי אבנרי, כי יפרסם מיכתב זה במלואו בשבועונו.

ביורת הכט (1969) לאתר ולהתקשר

(שהם, כידוע, בגר-הייצוג לנשים ערביות מוס' למיות), מתחתם מסתמנת בכירור צללית תח' תנויה. מה הפלא שעניי המשרת הנכה, עבאס, כמעט מתהפכות בחוריהן, לשונו משתנקת וכו', כשהוא עוקב אחר גבירתו, שאותה הוא אונס, כסופו של דבר, בחברת שניים מרעיו.

האם זאת הבשורה שבראל מבקש להביא, בשם בית השידור הישראלי, לרבות בתים במשולש, בגליל וכשטחים הכבושים, שבהם, כידוע, החורה אל האיסלאם הפונדמנטליסטי היא בשיא פרי-חיתה?

חיים איתן, תל-אביב

עלילות היהודי רבינוביץ

לבדיחות ששמע עורך העולם הזה בטורינו (העולם הזה 10.4) יש, כנראה, זקן רציני, בנוסף לכך, כמו לכל בדיחה טובה, יש לה גם נוסחים שונים.

בשביל מה להרחיק לארמניה הסובייטית, לרדיו יריוואן ולספר את המעשה בחבר פופוב? זה סיפור שיש לו זקן וגרמה לי שאפילו הופיע בכתב, עוד בראשית המאה, אצל שלום עליכם, והוא הולך, בערך, ככה:

שני יהודים נוסעים ברכבת. מן הון להון מתחילים לדבר. אומר האחד: שמעתם על מה שהלך השבת בפטרסבורג? החזן מיקוצקי עבר לפני התיבה בבית-הכנסת הגדול וקולו כל כך הלהיב את הקהל, עד שראש-הקהל העניק לו, במוצאי-השבת, מענק מיוחד של 10 אלפים רובל.

אומר לו היהודי השני: שמענו, שמענו. אבל מה, לא בריוק כך. קודם כל זה לא היה בשבת, כי אם ביום השלישי בשבוע. שנית כל, זה לא היה החזן מיקוצקי, כי אם סוחר-התבואות ברוצקי.

שלישית כל, זה לא קרה בפטרסבורג, כי אם באודיסה. רביעית כל, לא מדובר ב-10 אלפים רובל, אלא במיליון רובל וחמישית כל, הוא לא הרוויח אותם, כי אם הפסיד אותם.

גבריאל פיקר, תל-אביב